

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S. V., narozený dne X,
státní příslušností X, cestovní doklad č. X
toho času v České republice neznámého pobytu,
v X pobytem X,
právně zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21/831, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Policie České republiky,
Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 28. 12. 2021 proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2021, č. j.
CPR-33903-3/ČJ-2021-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 12. 6. 2021 zadržen policií Spolkové republiky Německo, které se snažil

prokázat padělaným polským průkazem totožnosti, a posléze byl předán Policii České republiky. Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje pak dne 12. 11. 2021 uložilo žalobci správní vyhoštění, a to rozhodnutím č. j. KRPK-48991-66/ČJ-2021-190022. Správní vyhoštění bylo uloženo krajským ředitelstvím žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V rámci toho krajské ředitelství stanovilo dobu 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států Evropské unie. Své rozhodnutí založilo na tom, že žalobce byl mezi roky 2016 a 2021 nelegálně na území ČR, konkrétně bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění.

2. K odvolání žalobce žalovaná toto rozhodnutí potvrdila s tím, že protiprávní pobyt žalobce byl prokázán nepochybně. Pokud chtěl žalobce v ČR pobývat a pracovat, tak mu nic nebránilo v tom, aby provedl potřebné legální kroky, což neučinil. Raději si od známého nechal zhotovit padělek dokladu, jímž se v ČR prokazoval s cílem oklamat různé instituce při shánění pracovních příležitostí.
3. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou. V ní souhlasil se skutkovými zjištěními žalované, jež označil za správná. Namítl však jejich interpretaci. Žalovaná prý nezohlednila, že žalobce si padělaný doklad obstaral jen, aby mohl v ČR pracovat. Délku trvání (5-6 let) této protiprávnosti zapříčinilo, že nebyla včas odhalena. Ze svého příjmu žalobce hradil povinné odvody, což nesvědčí o jeho neúctě k českému právnímu řádu. Tím, že žalovaná do své interpretace tyto skutečnosti nezahrnula, založila přílišnou tvrdost uložené sankce.
4. Žalovaná k žalobě sdělila, že žalobce zopakoval jen svou argumentaci ze správního řízení, pročez odkazuje na odůvodnění patřičných rozhodnutí správních orgánů.
5. Žaloba není důvodná.
6. Podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce nijak nerozporoval konkrétní skutková zjištění správních orgánů, omezil se téměř výlučně na povšechná tvrzení o ospravedlnitelném cíli protiprávního jednání, o jeho délce vinou neodhalení veřejnou mocí a o svém dodržování alespoň některých právních norem.
7. Postačí tedy odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předně na str. 5 napadeného rozhodnutí, které srozumitelně zdůvodňuje námitku stran tvrzené nepřiměřenosti. Nad rámec toho soud stručně uvádí k jednotlivým tvrzením žalobce následující: 1. K argumentu o ospravedlnění protiprávnosti legitimním cílem soud uvádí, že cíl připouštějící jisté ospravedlnění sledují protiprávní jednání spíše pravidlem. Lupič výjimečně loupe kvůli loupeži samé. Nejčastěji tak činí pro to, aby si za lup opatřil nové vybavení domácnosti, modernější automobil, příjemnou dovolenou v zámoří atd. Nic z toho samo o sobě nepředstavuje zavrženíhodný zájem. Podobně řidič, který v nedovolené rychlosti srazí chodce, nečinil tak, aby ublížil, nýbrž aby např. dojel včas do práce, což je pochopitelná ambice. Může ovšem řádný účel „posvětit“ neřádný prostředek natolik, aby výslednou sankci notně snížil, ne-li přímo vyloučil? Zde soud musí poukázat na jednu ze základních funkcí sankce. Tou je prevence. Uložená sankce má krom dalšího zapůsobit pozitivně na předcházení opakovanému výskytu sankcionovaného jednání. Pakliže by soud zobecnil žalobcův argument, institut správního vyhoštění by takřka veskrze vymizel, resp. fungoval v symbolické rovině. V symbolické do té míry, že by v konečném důsledku nerozlišoval právní postavení

cizinců s řádným pobytovým oprávněním a bez něho, až by nakonec z nelegálního pobytu udělal nepsanou normu. A je sotva co vzdálenější poslání každého zákona, než ve společenské realitě podporovat, „normovat“ praxi odporující jeho dikci, jakož i účelu. Tím soud nepopírá možnost shovívavějšího výkladu dotčených norem. K ní ale musí být mezi prvními splněna podmínka nezbytnosti, přesněji nevyhnutelnosti zvoleného protiprávního postupu. Žalobce nicméně mohl požádat o legalizaci svého pobytu standardní cestou (jako tak konají jiní jeho krajané). 2. K argumentu o délce protiprávnosti soud pouze konstatuje, že jde za žalobcem, který pobýval o své vůli na území ČR nelegálně 5-6 let a podle všeho by v tomto pokračoval nebýt policejní kontroly v Německu. 3. K argumentu o plnění části zákonných povinností žalobcem soud uzavírá, že jedinci porušující naprosto veškeré povinnosti dané zákonem tvoří statistickou výjimku, a to dokonce i mezi nejnebezpečnějšími zločinci. I osoba se zvlášť pohrdavým přístupem k právu nepřejde vždy ulici na červenou.

8. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 23. února 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně